

30 Αυγούστου 2014

Ο Νόμος της Φύσης

/ [Γενικά Θέματα](#)

Πίνακας του Ρώσου ζωγράφου Alexei Adamov

Η Συζήτηση των Κυμάτων

Ήταν ένα μικρό κύμα, πολύ λυπημένο και που μονολογούσε:

«πόσο δυστυχισμένο είμαι... τα άλλα κύματα είναι τόσο μεγάλα και δυνατά και εγώ είμαι τόσο μικρό και ασήμαντο... γιατί να είναι η ζωή τόσο σκληρή;»

Ένα μεγάλο κύμα που βρισκόταν εκεί κοντά, το άκουσε και αποφάσισε να του απαντήσει:

«Τα λες αυτά διότι δεν έχεις κατανοήσει την πραγματική σου φύση. Νομίζεις ότι είσαι ένα κύμα και νομίζεις ότι είσαι μικρό και ασήμαντο, ενώ στην πραγματικότητα δεν είσαι τίποτα από τα δύο».

Ξαφνιασμένο το μικρό κύμα απαντά:

«Πως;! Δεν είμαι κύμα;! Μα, δεν βλέπεις τον κυματισμό μου; Δεν βλέπεις τα απόνερά μου; Αν και μικρό, είναι κύμα! Τι εννοείς λέγοντας ότι δεν είμαι κύμα;»

Ήρεμα το μεγάλο κύμα αποκρίνεται:

«Αυτό που καλείς «κύμα» δεν είναι τίποτε άλλο από μια προσωρινή μορφή σου. Στην πραγματικότητα, δεν είσαι τίποτε άλλο παρά νερό! Όταν κατανοήσεις την βάση της φύσης σου, θα απαλλαχθείς από την μιζέρια σου και θα δεις ότι εγώ είμαι εσύ, εσύ είσαι εγώ, και οι δύο είμαστε κομμάτι του ιδίου Όλου».

Η φύση των πραγμάτων

Δύο μοναχοί έπλεναν τις κούπες τους στο ποτάμι, όταν είδαν έναν σκορπιό να πνίγεται.

Ο ένας μοναχός, αμέσως τον άρπαξε και τον άφησε δίπλα στην όχθη.

Κατά την διάρκεια, ο σκορπιός τον τσίμπησε.

Καθώς συνέχισε να πλένει την κούπα του, ο σκορπιός και πάλι έπεσε στο νερό.

Ο μοναχός και πάλι τον έσωσε, ενώ ο σκορπιός και πάλι τον τσίμπησε.

Ο άλλος μοναχός τον ρώτησε «αδελφέ μου, γιατί συνεχίζεις να τον σώζεις, αφού το γνωρίζεις ότι είναι στην φύση του σκορπιού να τσιμπάει;»

«Διότι είναι στην δική μου φύση να σώζω» απάντησε ο μοναχός.

Προσευχή

Από τούτα τα τέσσερα έχει πιο πολύ ανάγκη η ψυχή, έλεγε κάποιος Γέροντας:

Να φοβάται την κρίση του Θεού, να μισεί την αμαρτία, ν' αγαπά την αρετή και να προσεύχεται αδιαλείπτως.

Ο παράδεισος

Δύο άνθρωποι είχαν χαθεί μέσα στην έρημο για μέρες και κινδύνευαν να πεθάνουν από την δίψα και την ασιτία.

Κάποια στιγμή όμως, βρέθηκαν μπροστά σ' έναν ψηλό τοίχο.

Πίσω από τον τοίχο έρχονταν ήχοι νερού που κυλά, πουλιών να τραγουδούν και πάνω από τον τοίχο ξεπρόβαλαν κλωνάρια δέντρων, φορτωμένα με καρπούς.

Ο ένας κατάφερε με δυσκολία να σκαρφαλώσει και να περάσει πάνω από τον τοίχο, μέσα στον κήπο.

Ο άλλος, έκανε μεταβολή και ξαναμπήκε στην έρημο, ψάχνοντας για άλλους χαμένους ταξιδιώτες, για να τους βοηθήσει να βρουν τον δρόμο τους στον κήπο.
Εμμονή

Δύο μοναχοί ταξίδευαν μαζί. Όταν έφτασαν σε ένα ποτάμι, είδαν μια νέα γυναίκα ανήσυχη να κοιτά το ποτάμι.

Όταν τους είδε, τους ρώτησε εάν μπορούν να την κουβαλήσουν στην απέναντι όχθη, διότι φοβόταν ότι θα πνιγεί.

Ο ένας μοναχός δίστασε, μιας και απαγορεύεται σε μοναχούς να αγγίζουν γυναίκες. Ο άλλος όμως χωρίς δισταγμό, ανέβασε την γυναίκα στους ώμους του και την πέρασε απέναντι.

Καθώς συνέχιζαν το ταξίδι τους, ο πρώτος μοναχός δεν σταματούσε να επιπλήττει τον δεύτερο που κουβάλησε την γυναίκα.

Μέχρι που τέλος ο δεύτερος δεν άντεξε άλλο και του αποκρίθηκε:

«αδελφέ μου, εγώ την κουβάλησα για λίγα λεπτά, μα εσύ ακόμα την κουβαλάς».

BINTEO: «Οι Καλογέροι»

Μουσική, Στίχοι: Θανάσης Παπακωνσταντίνου,

Τραγούδι: Σωκράτης Μάλαμας.

Η πίστη θέλει στήριγμα
θεό που να λατρεύει
και μοναστήρι πέτρινο
κελί σαν μαύρη απόχη
στρώμα από άγριο μαλλί
τα όνειρα να διώχνει.

Επιμέλεια: Σοφία Δ. Ντρέκου/Αέναη επ'Ανάσταση

Πηγή Έμπνευσης:[facebook.com](https://www.facebook.com) – sophia-siglitiki.blogspot.gr